

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Petra Hlušíka v právní věci žalobce: P. Č., ve věci podání žalobce ze dne 9. 6. 2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 6. 2015, č. j. 10 Na 11/2015 - 5,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podáním ze dne 9. 6. 2015 u krajského soudu v Českých Budějovicích domáhal „zakázat předsedovi Okresního soudu ve Strakonici, aby pokračoval v porušování žalobcova práva na řádné doručení písemností soudu a na racionální styk se soudem, a přikázat tomuto orgánu, aby obnovil stav před zásahem, ke dni, kdy dal pokyn používat vadné obálky se zeleným pruhem dle IMS, v čehož důsledku byl přímo nescetněkrát zasažen a nadále je poškozován v procesních vztazích, pakliže písemnosti soudu mu nejsou dodávány poštou i nejsou připraveny k vyzvednutí na zvolené poště“. Krajský soud tuto žalobu v záhlaví označeným usnesením odmítl.

[2] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl toto usnesení kasační stížností ze dne 23. 7. 2015, ve které se domáhal jeho zrušení. V textu kasační stížnosti stěžovatel způsobem sobě příznačným a veskrze nesrozumitelným vytýká postupu krajského soudu nejružnější skutečnosti, resp. domnělé skutečnosti opřené o jeho představy o správnosti postupu krajského soudu. Stěžovatel zejména namítá, že soudci krajského soudu jednájí arogantně a že se jeho žaloby nesprávně zařazují do rejstříku *Na*.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[3] Nejvyšší správní soud dovodil, že kasační stížnost je nepřijatelná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojitosti s § 120 s. ř. s., a to z dále uvedených důvodů.

[4] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že se jedná o další z řady věcí, kdy stěžovatel napadá kasační stížností procesní rozhodnutí krajského soudu týkající se otázky nesprávného úředního postupu soudu. Kasační soud opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 – 11). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 – 13).

[5] V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni 25. 8. 2015 celkem 1.348 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamena, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je seriozita a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[6] V projednávané věci krajský soud shledal, že se podání obsahově nikterak nevymyká ze žalobcem standardně vedených soudních sporů, které již i Nejvyšší správní soud dříve a opakovaně vyhodnotil jako projev svévolného a účelového uplatňování práva. Dále poté konstatoval, že v tomto případě se jedná o spor týkající se nespokojenosti stěžovatele s postupem předsedy Okresního soudu ve Strakonicih při doručování jemu adresovaných písemností. Tento spor přitom není takového charakteru, aby měl vztah k podstatným okolnostem stěžovatelovy životní sféry. Jde naopak o další ze sporů vyvolaných jeho zájmem o veřejné záležitosti a fungování veřejných institucí. Stěžovatel volí všemožné procesní prostředky, aby maximalizoval počet soudních rozhodnutí. Soudy jsou však povolány k ochraně reálně existujících práv a zájmů, nikoliv k vydávání zcela zbytečných rozhodnutí, která již zjevně nikoho ochránit nemohou, neboť zde o žádnou ochranu práv nejde. S tímto odůvodněním krajský soud žalobu odmítl.

[7] Obdobně jako v jiných právních věcech stěžovatele je i nyní Nejvyšší správní soud přesvědčen, že stěžovatel svou kasační stížností toliko zneužívá práva na soudní ochranu, veden snahou vést soudní řízení pro řízení, a nikoliv proto, aby byla ochraňována jeho reálně existující práva. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná. Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že toto rozhodnutí nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[8] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[9] O odmítnutí kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve srovnatelných věcech stěžovatele již vícekrát (viz usnesení ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. 8 As 130/2012, ze dne 8. 4. 2014, č. j. 6 As 79/2014 – 4, či ze dne 20. 11. 2014, č. j. 10 As 221/2014 - 13).

III. Závěr a náklady řízení

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[11] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 27. srpna 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu